

РОЗДІЛ VII. КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА; ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ

УДК 343.1 (478)

ОПТИМІЗАЦІЯ ВИКОРИСТАННЯ ТА ЗАСТОСУВАННЯ СПЕЦІАЛЬНИХ ПСИХОЛОГІЧНИХ ЗНАТЬ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ (АНАЛІЗ НОВОГО КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ)

Озерський І.В., д.ю.н., професор

Запорізький національний університет

У даній науковій праці висвітлені окремі теоретико-правові питання оптимізації використання та застосування спеціальних психологічних знань у кримінальному процесі України на ґрунті системного аналізу нового кримінального процесуального кодексу України.

Ключові слова: оптимізація, спеціальні психологічні знання, слідчі дії, слідчий, прокурор, спеціаліст-психолог.

Озерский И.В. ОПТИМИЗАЦИЯ ИСПОЛЬЗОВАНИЯ И ПРИМЕНЕНИЯ ПСИХОЛОГИЧЕСКИХ ЗНАНИЙ В УГОЛОВНОМ ПРОЦЕССЕ УКРАИНЫ (АНАЛИЗ НОВОГО УГОЛОВНОГО ПРОЦЕССУАЛЬНОГО КОДЕКСА) / Запорожский национальный университет, Украина

В данной научной работе освещены отдельные теоретико-правовые вопросы использования и применения психологических знаний в уголовном процессе Украины на основе системного анализа нового уголовного процессуального кодекса Украины.

Ключевые слова: оптимизация, специальные психологические знания, следственные действия, следователь, прокурор, специалист-психолог.

Ozerskuy I.V. OPTIMIZATION OF THE USE AND APPLICATIONS OF PSYCHOLOGICAL KNOWLEDGE IN CRIMINAL PROCEDURE OF UKRAINE (ANALYSIS OF THE NEW CRIMINAL PROCEEDING CODE) / Zaporizhzhya national university, Ukraine

In this advanced study the separate theoretical and legal questions of the use and application of psychological knowledge are lighted up in criminal procedure of Ukraine on soil of system analysis of the new Criminal proceeding code of Ukraine.

Optimizing the use of psychological knowledge in criminal proceedings of Ukraine is considered as one of the criteria of improving law enforcement and the justice of activity, in other words, is a system of legally complex psychological process aimed. He is improving the existing order and criminal proceedings by choosing the best course of action participants of criminal procedural activities which allow achieving maximum results from available real conditions (constraints) through skilful use of expertise.

It is believed that during the pre-trial investigation specialist psychologist can engage like to participate in information retrieval, information and communication, and in communication investigators (procedural) and investigative activities, such as inspection of the scene, identification of persons and objects, the investigator experiment, search, examination, interrogation, confrontation, etc. Professionally having special psychological knowledge, the expert psychologist in the process of examination can detect materialized reflection facets of the human psyche in setting the scene, the so-called psychological signs and provide information to the investigating psychological nature of the needs, habits, professional and personal skills, some traits of the offender, motives, objective crime psychological atmosphere at the time the act was committed, that make psychological portrait of the criminal (offender).

It is noted that in the new Criminal proceeding code of Ukraine, the legislator has successfully combined in one figure two separate procedural status (from the use of psychological knowledge), namely "expert" and "consultant". This is a rational sense as specialist basically rotates its findings and decision in the form of advice. That's while difficult to distinguish between opinion expert and his advice, because if the latter are provided in writing, you look like a conclusion. Thus, even if the prosecutor requests that the judge appointing psychological counseling, it will be tasked to perform specialist, and then it will fall under the signs of art. 72 Criminal proceeding codes of Ukraine and its singer are already evident.

Key words: optimization, special psychological knowledge, investigation actions, investigator, public prosecutor, specialist-psychologist.

Метою цієї наукової праці є дослідження питань оптимізації використання та застосування спеціальних психологічних знань у кримінальному процесі України у зв'язку з прийняттям нового кримінального процесуального кодексу України (2012 р.).

Окремим організаційно-правовим аспектам проблеми використання та застосування спеціальних психологічних знань у кримінальному процесі України присвячені роботи вітчизняних та зарубіжних вчених, зокрема, В.Г. Андросюка, М.В. Костицького, В.В. Кощинця, Г.В. Попова, В.М. Реваки, В.В. Семенова, Б.В. Романюка, А.В. Федіної та ін., проте на сьогодні не можна сверджувати про ґрунтовне теоретико-прикладне дослідження питань удосконалення використання та застосування спеціальних психологічних знань у кримінальному процесі України у зв'язку з прийняттям нового кримінального процесуального кодексу України.

Під оптимізацією в психології, слід розуміти процес підвищення загальної ефективності прийнятних психологічних і енергетичних затрат. Оптимізація діяльності полягає в пошуку і застосуванні психологічних умов і чинників, що сприяють досягненню стабільно високої успішності і росту професіоналізму [1, 29]. У нашому випадку “оптимізація використання психологічних знань у кримінальному процесі України” розглядається як один із критеріїв забезпечення удосконалення правоохоронної та правосудної діяльності, іншими словами це системний комплексний юридико-психологічний процес, спрямований на вдосконалення існуючого порядку кримінального та судового провадження шляхом вибору найкращого варіанту дій учасників кримінально-процесуальної діяльності, який уможливить досягти максимального результату за наявних реальних умов (обмежуючих факторів) завдяки умілому застосуванню спеціальних знань.

Такими варіантами є: використання прокурорами, суддями та слідчими самостійно набутих в процесі навчання чи професійного, життєвого досвіду психологічних знань та залучення до організаційної, процесуальної, розшукової діяльності спеціалістів-психологів. Спеціальні психологічні знання, за нашими спостереженнями, використовуються у різних формах. Як правило, у чотирьох: експертиза, консультація, діагностико-корекційна діяльність (психологічна допомога) та участь спеціаліста (фахівця) в слідчо-судових, процесуальних та розшукових діях.

Аналіз прокурорсько-слідчої практики свідчить, що професійні психологи майже не залучаються до участі в справі, що зумовлено відсутністю чітко визначених меж і форм використання їхніх можливостей та правосвідомості окремих керівників правоохоронних органів. Так, при вивченні 370 протоколів огляду місця події в 370 одиницях кримінальних справ, лише в 46,5% випадків залучався спеціаліст. Ще менше вони залучалися до інших слідчих дій: до відтворення обстановки й обставин події – у 31,0% справ; до призначення експертиз – у 38,5% справ; до пред'явлення для впізнання – у 12,0% справ; до обшуку і виїмки – у 9,5% справ. Водночас, спеціаліст-психолог до слідчих дій залучався лише в 3%, а до процесуальних дій не залучався взагалі.

Під час здійснення досудового розслідування спеціаліста-психолога можна залучати, як для участі в інформаційно-пошукових, інформаційно-комунікативних, так і в комунікативних слідчих (процесуальних) та розшукових діях, наприклад, огляді місця події, впізнанні осіб та предметів, слідчого експерименту, обшуці, проведення експертизи, допиту, очної ставки тощо. Професійно володіючи спеціальними психологічними знаннями, спеціаліст-психолог у процесі огляду може виявити матеріалізоване відображення граней людської психіки в обстановці місця події, так звані психологічні сліди, та надати слідчому інформацію психологічного характеру про потреби, звички, професійні та побутові навички, деякі риси характеру злочинця, мотиви, мету злочину, психологічну атмосферу на час вчинення цього діяння, тобто скласти психологічний портрет злочинця (правопорушника).

Слушною в науці є думка про те, що слідчий, а відповідно в окремих випадках і прокурор, може самостійно застосовувати будь-які спеціальні знання, за винятком тих випадків, коли він не володіє певними знаннями або визнає за необхідне залучити іншого більш кваліфікованого спеціаліста чи з міркувань технологічного процесу виконання конкретних слідчих (процесуальних) дій, а також коли законом передбачено залучення конкретних спеціалістів (лікарів, перекладачів, педагогів, психологів тощо) чи проведення судової експертизи. Так, наприклад, “за допомогою спостереження під час спілкування слідчий, володіючи методами психодіагностики, має можливість встановити наявність в особи ознак гніву, презирства, страху, сорому, почуття вини тощо і використати отриману інформацію для обрання тактики проведення слідчих дій” [2, 315].

Окрім цього з аналізу п.2 ч.1 ст.77 КПК України виходить, що прокурор який професійно володіє психологічними знаннями може виступити в кримінальному процесі як спеціаліст-психолог. Як аргумент зазначеного варто процитувати п.2 ч.1 ст.77 КПК України, де вписано, що “прокурор, слідчий не має права брати участь у кримінальному провадженні, якщо він брав участь у цьому ж провадженні як... спеціаліст” [3]. Відтак, законодавець у даній нормі гіпотетично заклав можливість залучення прокурора чи слідчого як спеціаліста в кримінальному провадженні.

Використання знань спеціалістів-психологів прокурорсько-слідчими працівниками лише розпочинається. Йдеться переважно про ентузіазм окремих фахівців, які найчастіше застосовують лише свій особистий досвід. Прикро, але новий КПК навіть не містить чіткого визначення спеціальних знань. Визначенню сутності терміна “спеціальні знання” через розкриття його змісту присвячено низку наукових праць у галузі юридичної та психологічної науки, у тому числі дисертаційних досліджень [4; 5; 6]. Утім, зупинимось на останніх дослідженнях, що присвячені розкриттю та аналізу поняття “спеціальні знання”.

На думку Б.В. Романюка, спеціальні знання - це сукупність науково обґрунтованих відомостей окремого (спеціального) виду, якими володіють особи (спеціалісти) у межах будь-якої професії в різних галузях науки, техніки, мистецтва та ремесла, і, які відповідно до норм кримінально-процесуального законодавства використовуються ними для успішного вирішення завдань кримінального судочинства. У цьому аспекті дається й визначення спеціаліста в широкому розумінні, як будь-якого суб'єкта, котрий володіє спеціальними знаннями, водночас, констатується, що спеціалістом – учасником кримінального провадження є лише та обізнана особа, яка за вимогою слідчого, прокурора або суду бере участь у проведенні слідчих чи судових дій [7, 9]. За аналогією з КПК України А.В. Федіною надане авторське поняття “спеціаліст-психолог”, під яким розуміється “особа, яка володіє психологічними знаннями та вміннями і застосовує їх з метою допомоги в отриманні необхідної інформації і наданні пояснень щодо психологічних проблем, які виникають при провадженні судового розгляду кримінальних справ” [8, 159].

Спеціальні знання, з огляду М.В. Ревака, складають, як правило, цілісну систему наукових знань з її практичною спрямованістю, до складу якої входить порядок і спосіб дослідження, певні спеціальні терміни, зрозумілі тільки для поінформованих у цій галузі осіб, а не окремі уривчасті дані, що мають загальнозастосовне, загальнозастосовне значення [9, 13]. П. Карпечкін, під спеціальними знаннями розуміє результат отримання інформації в якому-небудь визначеному виді справ, діяльності людини, що становлять собою визначені відомості на певному етапі, а оскільки науково-технічний прогрес перебуває у постійному розвитку, то знання можуть втрачати своє актуальне значення, бути застарілими [10, 117].

У свою чергу В.В. Семенов визначає спеціальні знання як “неодноразово апробовані наукові знання, практичні вміння та навички, які сформувалися під час отримання загальної та професійної освіти, досвіду роботи за спеціальністю і які можна використати відповідно до процедурних правил кримінально-процесуального закону для вирішення його завдань” [11, 8-9]. Під психологічними знаннями В.В. Бедь розуміє такі, якими володіють фахівці і які використовуються для вирішення завдань попереднього розслідування та судового розгляду кримінальних справ (пізнання події злочину, особи злочинця, особливостей вчинення злочину тощо) [12, 14].

У цьому разі цікавою, з позицій комплексного підходу до розуміння спеціальних психологічних знань у кримінальному процесі, є позиція російської вченої С.В. Сурменевої, котра визначає їх як знання про закономірності і особливості психічної діяльності людини, у тому числі, ті, що мають юридичне значення, отримані в процесі професійного навчання і практичного досвіду роботи, та використані при розслідуванні і розгляді кримінальних справ у суді, у порядку, встановленому нормами кримінально-процесуального закону, чи в непроцесуальній формі, тобто регламентованими відомчими нормативно-правовими актами (накази, інструкції, положення, рішення). Знання юридичної психології, на думку авторки, повинні входити в обсяг спеціальних психологічних знань, котрими наділений психолог, що залучається до кримінально-процесуальної діяльності [13, 12].

В дисертаційному дослідженні В.М. Шерстюк наведені загальні та особливі ознаки спеціальних знань у процесуальному сенсі. До загальних ознак віднесені знання, якими володіє обмежена кількість фахівців, такі знання не є загальновідомими чи загальнодоступними. Особливі - не охоплюють професійні знання слідчого, прокурора, захисника, судді, тобто професійні знання щодо норм матеріального та процесуального права України [14, 20].

Базуючись на працях вчених-криміналістів, вчений І.В. Пиріг виділяє досить слушні, на нашу думку, критерії, що використовуються при визначенні поняття “спеціальних знань”, а саме: а) спеціальні знання не є професійними для слідчого, працівників органів дізнання, прокурора, судді; б) спеціальні знання повинні базуватись на досягненнях науки і не можуть бути загальновідомими; в) за способом отримання спеціальні знання набуваються шляхом теоретичного засвоєння певної інформації або періодичними практичними заняттями окремим видом роботи; г) загальна мета використання спеціальних знань – сприяння вирішенню завдань кримінального судочинства. Тобто поняття “спеціальні знання” охоплює також практичні вміння і навички; що за даними проведеного опитування 92% слідчих і 95% експертів-криміналістів є основними критеріями для характеристики поняття спеціальних знань [15, 7].

У чинному законодавстві передбачена принципова можливість використання психологічних знань, оскільки вони є уособленими, достатньо самостійними в науковому відношенні і не можуть вважатись менш важливими за інше спеціальне знання. Тому на них розповсюджуються загальні положення про експертизу, фахівця та консультації, зафіксовані законодавцем: вони здійснюються для визначення психічного стану звинувачуваного, підозрюваного, а також для встановлення психічного стану свідка чи потерпілого в тих випадках, коли виникає сумнів щодо їх здатності правильно сприймати обставини, які мають значення для справи та надавати про них правильні свідчення [12, 8]. У цьому разі цілком поділяємо наукову позицію С.С. Чернявського, який зазначив, що ступінь врегулювання процесуальним законом конкретної форми участі фахівця у розслідуванні є досить умовним, оскільки для процесу встановлення істини у справі доказом можуть бути визнані будь-які фактичні дані [16, 121].

Варто зазначити, що в новому КПК України, законодавець вдало поєднав в одній процесуальній фігурі два окремих статуси (*форми використання психологічних знань*), а саме “спеціаліста” та “консультанта”. Вважаємо, що у цьому є раціональний сенс, оскільки спеціаліст в основному обертає свої висновки та рішення у формі консультації. Тому складно розмежувати висновок спеціаліста та його консультації, адже якщо останні надаються письмово, то мають вигляд висновку. Так, якщо навіть прокурор клопоче перед суддею про призначення психологічної консультації, то її буде доручено виконати спеціалісту, а відтак вона буде підпадати під ознаки ст.72 КПК України [3], а її виконавець вже є очевидним.

Постає питання, з якого моменту спеціаліст набуває свого процесуального статусу. Так, С.В. Сурменева пише, що спеціаліст набуває свого статусу з моменту роз'яснення йому прав та обов'язків та у разі попередження його про кримінальну відповідальність [13, 14]. Стосовно цього, маємо іншу думку, вважаючи, що спеціаліст, у нашому випадку психолог, набуває свого статусу з моменту офіційного запрошення слідчим та відповідним з'ясування в нього фахових навичок і вмінь використовувати спеціальні психологічні методики, прийоми та процедуру їх застосування у провадженні слідчих, розшукових чи процесуальних дій.

Цікавою з практичних міркувань залишається наукова позиція А.В. Федіної щодо доповнення КПК України нормою такого змісту: “За клопотанням прокурора, обвинуваченого, потерпілого, їх захисника чи законного представника суддя призначає психологічну консультацію” [8, 165]. Однак, єдиною проблемою, яка може стати завадою при прийнятті законодавцем запропонованого авторкою положення є те, що за таким формулюванням, в судовому процесі обмежується консультативна допомога спеціалістів в інших сферах спеціальних знань (економічних, педагогічних, медичних, інженерних тощо). Виходить, що скільки існує сфер застосування консультативної допомоги, стільки потрібно подібних частин додати до норми яка буде врегульовувати консультації з різних сфер знань. Тому доцільним вбачається залишити існуюче на даний час положення ст.71 КПК України [3], що відкриває широкі можливості для учасників судового процесу підсилити необхідну доказову базу відповідними консультаціями в тій чи іншій сфері знань.

Таким чином, як зазначає М.В. Костицький – використання психологічних знань у юридичній практиці стає об'єктивною та неминучою передумовою ефективної роботи правоохоронних органів в юрисдикційному процесі [17, 450]. Важливим аспектом впровадження різних форм психологічних знань в практику правоохоронних органів, на думку вченого, є удосконалення організаційних засад такої діяльності, створення системи спеціальних психологічних підрозділів, які б забезпечували проведення судово-психологічних експертиз, надання спеціальних психологічних консультацій, участь спеціаліста-психолога в слідчих та судових діях [17, 455]. Здебільшого, цієї ж позиції притримується і вчений-юридичний психолог В.В. Кошинець [18, 8-9], обґрунтовуючи доцільність розширення випадків обов'язкового призначення психологічної чи комплексної психолого-психіатричної експертизи та активного використання спеціальних психологічних знань в юрисдикційному процесі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Романов В.В. Военно-юридическая психология / В.В. Романов. – М.: ВКИ, 1991. – 255 с.
2. Галаган В.І. Правові та криміналістичні проблеми вдосконалення кримінально-процесуальної діяльності (на матеріалах органів внутрішніх справ України): дис... доктора юрид. наук: 12.00.09 / Галаган Володимир Іванович. – Київ, 2003. – 515 с.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України, Закон України Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Кримінального процесуального кодексу України: чинне законодавство від 19 листопада. – К., 2012. – 382 с. – (Кодекси України).
4. Шиканов В.И. Проблема использования специальных знаний и научно-технических новшеств в уголовном судопроизводстве: автореф. дис. на соискание ученой степени д-ра юрид. наук: спец. 12.00.09 “Уголовный процесс; судоустройство; прокурорский надзор; криминалистика” / В.И. Шиканов. – М., 1980. – 32 с.
5. Махов В.Н. Теория и практика использования знаний сведущих лиц при расследовании преступлений: автореф. дис. на соискание ученой степени д-ра юрид. наук: спец. 12.00.09 “Уголовный процесс и криминалистика; судебная экспертиза” / В.Н. Махов. – М., 1993. – 58 с.
6. Соколовский З.М. Проблема использования в уголовном судопроизводстве специальных знаний для установления причинной связи явлений: автореф. дис. на соискание ученой степени д-ра юрид. наук: спец. 12.00.09 “Уголовный процесс; судоустройство; прокурорский надзор; криминалистика” / З.М. Соколовский. – Х., 1968. – 38 с.
7. Романюк Б.В. Сучасні теоретичні та правові проблеми використання спеціальних знань у досудовому слідстві: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 “Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза” / Б.В. Романюк. – Київ, 2002. – 22 с.
8. Федіна А.В. Юридико-психологічні особливості попереднього розгляду справ суддею: дис. ... канд. юрид. наук: 19.00.06 / Федіна Аліна Василівна. – К., 2010. – 224 с.
9. Ревака В.М. Форми використання спеціальних пізнань в досудовому провадженні: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 “Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза” / В.М. Ревака. – Харків, 2006. – 21 с.
10. Карпечкін П. Щодо меж спеціальних знань при проведенні судової експертизи у господарському процесі / П. Карпечкін // Вісник прокуратури. – 2010. – № 3 (105). – С. 114-125.
11. Семенов В.В. Спеціальні знання в розслідуванні злочинів (зміст, організація використання): автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 “Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза” / В.В. Семенов. – Київ, 2006. – 20 с.
12. Бедь В.В. Використання адвокатом-захисником психологічних знань у кримінальному процесі: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 19.00.06 “Юридична психологія” / В.В. Бедь. – Київ, 1999. – 18 с.

13. Сурменева С.В. Участие психолога в стадии предварительного расследования: автореф. дисс. на соискание ученой степени канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 “Уголовный процесс и криминалистика; судебная экспертиза” / С.В. Сурменева. – Челябинск, 2009. – 24 с.
14. Шерстюк В.М. Організаційно-правові та морально-психологічні засади судово-експертної діяльності: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 / Шерстюк Віра Миколаївна. – Харків, 2007. – 199 с.
15. Пиріг І.В. Теорія і практика використання спеціальних знань при розслідуванні розкрадань вантажів на залізничному транспорті: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 “Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза” / І.В. Пиріг. – Київ, 2006. – 17 с.
16. Чернявський С.С. Злочини у сфері банківського кредитування (проблеми розслідування та попередження): [навч. посіб.] / Чернявський С.С.; за заг. ред. О.М. Джужи. – К.: Юрінком Інтер, 2003. – 264 с.
17. Костицький М.В. Філософські та психологічні проблеми юриспруденції: Вибрані наукові праці: [Книга перша] / Костицький М.В. – Чернівці: “Рута”, 2009. – 560 с.
18. Кошинець В.В. Використання спеціальних психологічних знань судом при розгляді кримінальних справ про злочини проти життя, здоров'я та гідності особи.: дис. ... канд. юрид. наук: 19.00.06 / Кошинець Віктор Васильович. – К., 2003. – 208 с.

УДК 243.21

ЗМІСТ УЗГОДЖЕНОГО ПОКАРАННЯ В УГОДАХ ПРО ПРИМИРЕННЯ ТА ПРО ВИЗНАННЯ ВИНУВАТОСТІ

Рябчинська О.П., к.ю.н., доцент

Класичний приватний університет

У статті аналізуються питання, пов'язані з визначенням узгодженого покарання між сторонами в угоді про примирення та в угоді про визнання винуватості. З'ясовані неузгодженості між певними положеннями Кримінального процесуального кодексу та Кримінального кодексу України щодо визначення покарання обвинуваченому в таких угодах.

Ключові слова: покарання, вид покарання, міра покарання, узгоджене покарання, угода про примирення, угода про визнання винуватості.

Рябчинская Е.П. СОДЕРЖАНИЕ СОГЛАСОВАННОГО НАКАЗАНИЯ В СОГЛАШЕНИЯХ О ПРИМИРЕНИИ И О ПРИЗНАНИИ ВИНЫ / Классический приватный университет, Украина

В статье анализируются вопросы, связанные с определением согласованного наказания между сторонами соглашения о примирении и соглашения о признании вины. Установлена несогласованность между определенными положениями Уголовного процессуального кодекса и Уголовного кодекса Украины в вопросах определения наказания обвиняемому в таких соглашениях.

Ключевые слова: наказание, вид наказания, мера наказания, согласованное наказание, соглашение о примирении, соглашение о признании вины.

Ryabchinskaya E.P. CONTENTS CONCERTED PUNISHMENT IN AGREEMENT ABOUT TRIED AND AGREEMENT ABOUT CONFESSION OF GUILT / Classic private university, Ukraine

Questions, related to determination of the concerted punishment between sides in an agreement about tried and agreement about confession of guilt, are analyzed in the article. Inconsistency of separate positions of the Criminal procedural code (further – CPC) and Criminal code of Ukraine (further – CC) is set in the questions of determination of punishment a defendant in such agreements.

Institute of conclusion of treaty about reconciliation and agreement about confession of guilt are new in the legislation of Ukraine, that is why require an analysis and questions of determination of punishment in such agreements. At determination of measure of punishment there can the judicial consequence of violation of criminal law provisions be a refuse of court in claim of such agreement.

It is set that parties of agreement on the stage of his discussion must necessarily take into account positions of Special part Criminal to the code of Ukraine, that determine communities of founding of awarding